Zavarovalna polica za zakon

Recenzija romana *Varno pred ognjem*

Sprašujem se, kako bi zavarovalni agent pogledal, če bi ki njemu prišel mlad par s predlogom: »Sva pravkar poročena. Želiva, da bi bil najin odnos vedno zdrav in svež, da bi najina medsebojna predanost iz dneva v dan bolj rastla, da naju ne bi uničil ogenj sebičnosti in bi naju ne zadevale pogubne strele odtujenosti, da naju ne bi uničila toča javnega mnenja, ki z raznimi neresnicami in sprenevedanji tolče po zvestobi, zakonu in družini; da najin odnos ne bi prizadela suša ali pozeba nezainteresiranosti in malodušja ... Skratka, želiva zavarovati najin zakon pred katastrofalnimi preizkušnjami, ki jih prinaša življenje.«

Kljub temu da danes zavarovalnice zavarujejo vse, kar kdor želi – premičnine in nepremičnine, življenje ljudi, živali ali rastlin, celo lase na glavi ..., menim, da police, s katero bi želeli varovati zakonski odnos, ne bi našli.

Pa vendar obstaja močna »zavarovalna polica« za zakonski odnos, le da o njej redko slišimo ali pa preslišimo, ko nam jo hoče kdo predstaviti. V knjigi ***Varno pred ognjem*** je ta zavarovalna polica zelo dobro predstavljena.

ZAKONCA, KI ŽIVITA DRUG MIMO DRUGEGA

Gre za zanimivo in napeto zgodbo mladega načelnika gasilske postaje Caleba in njegove žene Catherine, ki je v bližnji bolnišnici odgovorna za stike z javnostjo. Poročena sta osem let in nimata otrok. Kot mnogi mladi zakonci se tudi onadva spopadata z vsakdanjimi tegobami in pritiski, kot so: kredit za hišo in avtomobil, naporni službi, delo v turnusu, zato se malo vidita ...

Čeprav sta v prvih letih zakona veliko časa preživela skupaj in doživela mnogo lepih trenutkov, se je z leti v njun odnos zahrbtno prikradla bolezen, ki kakor rak razjeda in uničuje vse zdrave celice odnosa. Ta bolezen je **odtujenost**. Caleb in Catherine sedaj živita drug mimo drugega, zaprta vsak v svoj svet, kjer vsak misli le nase, drugega ne opazi, ne začuti in ne zazna. O prijaznih besedah ni več ne duha ne sluha, njuni pogovori so že zdavnaj zamrli – vsak še tako preprost poizkus se konča s prepirom. Catherine se posveča službi, svoje bolečine večkrat »izjoče« prijateljicam, ki jo prepričujejo, da je vztrajanje v takem odnosu nesmisel in da je edina rešitev ločitev. Hkrati se v njeno življenje počasi »tihotapi« mlad zdravnik, ki se zanjo zanima, jo rad posluša in večkrat pohvali, je do nje zelo prijazen, kar je pravi balzam za njeno ranjeno dušo. Caleb svoj prosti čas preživlja pred računalnikom, sanja o motornem čolnu, obenem pa svojo osamljenost, žalost in nepotešene želje po spolnosti in zdravem odnosu utaplja v internetni pornografiji. V obeh je upanje na oživitev njunega odnosa popolnoma zamrlo.

SE BOSTA LOČILA?

Ko Catherine nekega dne prinese Calebu v podpis ločitveni list, mladega moža to zadene kot strela z jasnega. V stiski pokliče svojega očeta in mu zaupa svojo bolečino. Oče naslednji dan obišče sina in ga spodbudi, naj še ne podpiše ločitvenega lista. Sinu zaupa, da sta imela tudi on in njegova mama v nekem obdobju hudo krizo ter da sta jo rešila s pomočjo posebnega 40-dnevnega programa, ki pa zahteva veliko poguma in moške odločnosti. Calebu se sprva ne zdi vredno ukvarjati z nekim programom, ki ga ne pozna. Ker pa očeta spoštuje in ve, da ga ima zelo rad, mu obljubi, da bo zadevo vzel zares in se boril kot pravi moški. Konec koncev Caleb ve, da je po naravi borec. Kolikokrat se je spogledoval s smrtjo, ko je reševal ljudi in njihovo imetje, pa ne bi zmogel 40 dni vztrajati ob nekem programu!

Za Caleba je bilo teh 40 dni najtežjih v njegovem življenju. Moral se je boriti z nasprotniki, kot so moški ponos, razni predsodki, predstave in interpretacije, ki jih v življenju nekritično sprejmemo in se jih navzamemo iz medijev oziroma javnega mnenja. Na preizkusu pa je bila predvsem njegova vera, za katero je moral Caleb priznati, da je zelo šibka, saj jo je v sebi komaj še izsledil. Spoznal je, da je postal mlačen nedeljski kristjan. Bog je bil zanj nejasen oddaljen pojem, ki z njegovo realnostjo ni imel nobene veze ...

V SEBI SEM PREPOZNAL MOŠKEGA – BORCA

Ko sem spremljal Caleba na njegovi štiridesetdnevni poti, z njim jokal in marsikdaj obupaval, sem se zazrl vase in v sebi prepoznal moškega – borca. Prepoznal sem moškega, ki mu ni vseeno, kakšen kapetan je, kako krmari svojo barko, na kateri je njegova žena in njegovi otroci. Kot Caleb sem tudi sam spoznaval, da so lahko čeri in ledene gore sodobne kulture, ki me ne spodbuja k zvestobi in trdemu delu za moj zakon in mojo družino, za »mojo barko« zelo usodne. Kot Caleb sem se začel vedno bolj zavedati, kako pomemben je na poti mojega življenja svetilnik, ki me opozarja in mi kaže pot v temi.

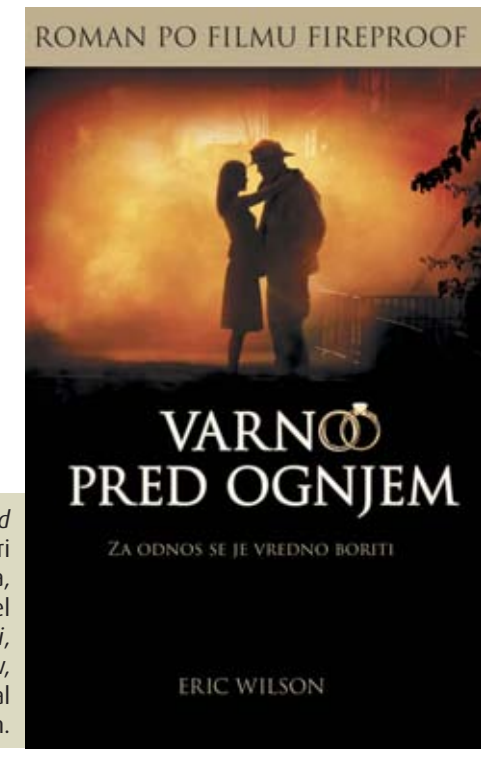

Roman *Varno pred ognjem* je izšel pri založbi Družina, kmalu pa bo izšel še *Izziv ljubezni*, 40-dnevni izziv, ki je Calebu pomagal rešiti njegov zakon.

Po prijateljevanju s Calebom, ki je svoj odnos z ženo »zavaroval« pri zavarovalnici »Sveta Trojica«, sem trdno prepričan, da je tudi za moje in najine stiske edini odgovor Jezus Kristus, ki je danes živ, dela čudeže, če ga prosim in mu zaupam, in mi hoče v vsakem trenutku stati ob strani. Kot Caleb sem se tudi sam odločil, da bom vsak dan znova prebiral »pogoje zavarovanja«, ki so zapisani v Svetem pismu. Se nama boste pridružili tudi vi?

PRIPOROČAM VSAKOMUR, KI ŽELI KAJ DOBREGA NAREDITI ZA SVOJ ZAKON.

Vsakomur, ki želi kaj dobrega narediti za svoj zakon in svojo družno, ki ne vrže puške v koruzo, ko se pojavijo problemi in stiske, priporočam, da to knjigo prebere in jo priporoči in podari naprej. Naj se veselo oznanilo o »večnem zavarovanju« širi in prinaša novo upanje! ■

DANI SITER

ERIC WILSON

VARNO PRED OGNJEM

ODLOMEK

Tako bo torej zdaj, kaj? Vse to udobje, kamnita tla, marmornati kuhinjski pult, svečniki iz matiranega stekla, onadva pa si nista imela nič več povedati.

Caleb je torbo odložil na mizo v jedilnici in si snel gasilski jopič. Izza hlač si je potegnil srajco, se sprostil, ker je imel prost dan, in se obrnil k pošastno velikemu hladilniku, ki se je tako svetil, da bi se lahko pred njim bril. Nekega dne je Catherine prišla do zaključka, da bosta potrebovala več hladilnega prostora, ko bodo prišli otroci. No, njuni poklicni življenji sta ju od te resničnosti pošteno oddaljevali. Če bo šlo tako naprej, bo postal oče šele pri štiridesetih.

»Si že zajtrkovala?« jo je vprašal. »Ja.«

Iz hladilnika je vzel mleko, ga stresel in postavil na pult. »Kaj si pa jedla?«

»Zadnjo štručko sem pojedla in jogurt.«

Stopil je mimo nje k omarici, iz katere je potegnil skoraj prazno škatlo kosmičev.

Krasno. Kdaj se bo končno spravila v trgovino po novo škatlo? Obrnil se je k njej, da bi jo oštel, ko je že nazaj v hladilnik spravljala plastenko mleka. Tisto, ki jo je ravno vzel ven.

»Mleko sem hotel uporabiti,« ji je dejal.

»Potem pa ga spet vzemi ven, ko ga boš potreboval.«

»Zdaj ga potrebujem. Bi mi pustila, da počnem stvari v svojem zaporedju?«

»Kako pa naj bi vedela?« ga je vprašala Catherine. »Stvari puščaš okrog in ponavadi počakajo prav tam, dokler ne počistim za teboj. Kot da nimam boljšega dela.«

»Kaj pa, če bi šla po nakupih? Boš kmalu šla po hrano?«

V svojo termovko je zlila nadomestek za smetano. »Caleb, glede na to, kakšen urnik imaš, imaš več časa za nakup hrane kot jaz.«

»Hej, zastavil sem ti preprosto vprašanje. Ni treba pametovati. Lahko bi mi vsaj prihranila kaj za zajtrk.«

»Nikoli ne vem, ali boš jedel doma ali zunaj. Tega mi nikoli ne poveš.«

»Catherine, kaj ti pa je?« Caleb je izbrskal žitne kosmiče v obliki ploščic. Bolje kot nič. Zaloputnil je vrata omarice in se obrnil k njej. »Sem te užalil s tem, da sem vstopil skozi vrata?«

»Ne. Ne moreš pa pričakovati, da grem vsak dan na delo in obenem še nakupujem, ti pa sediš doma, gledaš svinjarije po internetu in sanjaš o tem, kako si boš kupil čoln.« V posodici je zajela umetno sladilo in ga zamešala v kavo.

Niti toliko olike ni imela, da bi ga pogledala.

V zrak je iztegnil prst. »Hej, sama si se odločila za to službo in nihče ti ni rekel, da moraš delati polni delovni čas.«

»Ta dohodek potrebujeva, Caleb, še zlasti, ker daš tretjino svoje plače na stran za čoln, ki ga ne potrebujeva. Štiriindvajset tisoč imaš privarčevanih, v hiši pa je veliko stvari, ki čakajo na popravilo.«

»Na primer?«

»Zadnja vrata je treba prepleskati, dvorišče je treba urediti in kar naprej ti govorim, da je v garderobno omaro treba dodati nove police.«

»To so tvoje želje, Catherine, ne potrebe. To je nekaj drugega. Če bi rada zapravljala svoj denar za take stvari, izvoli. A jaz že več let varčujem za svoj čoln.« Obrnil ji je hrbet, ogorčen nad pogovorom. »Tega mi ne boš vzela.«

»Saj nima smisla. Za tole pa res nimam časa.«

»Ja, kar pojdi.« Ko se je vrgel na kosmiče, jo je gledal, kako pobira svoje stvari. »In zapri vrata za seboj.«

In res jih je. Glasno.

***

Tisto popoldne je Catherine gostila Robin Cates, ki je s seboj prinesla goro dišečih sveč. Robin je sedela na kavču in v naročju ji je ležal album s poročnimi fotografijami. Catherine je sedla k njej z vrečko piškotov in dvema kozarcema pijače.

»Oh,« je rekla Robin. »Poglej, kako si srečna. Catherine, te fotografije so čudovite.«

»Hvala.«

»Nekega dne ...« je njena prijateljica dejala koprneče.

»Robin, brezupno romantična si. Resnično življenje ni tako, veš?«

»Ampak o tem sanja vsaka deklica, kajne?«

»Ja. In potem odrastemo.«

Na dovozu sta zaslišali avtomobil in nato je nekdo potrkal na vrata.

»Caleb,« je Catherine zaklicala na hodnik.

***

»Si povedal Catherine, da greva v telovadnico?« ga je vprašal Simmons.

»Ne, je že v redu.« Caleb je odprl vrata na voznikovi strani. »O, počakaj. Pozabil sem denarnico in ta zverina je že žejna. Uf, če grem nazaj, mi bo naložila kakšno opravilo.«

»Lahko grem jaz ponjo.«

»Potem ga bo naložila tebi in še oba bova v nemilosti. Počakaj, takoj bom nazaj.«

Caleb se je nazaj odpravil skozi garažo, počasi prijel za kljuko in tiho smuknil skozi odprtino. Slišal je, da se Robin in Catherine še vedno pogovarjata. Slišal je, kako obračata strani v poročnem albumu.

»Tako krasno obleko si imela, da je prav neverjetno,« se je Robin navduševala. »Če bi lahko govorila s tisto Catherine, kakršna si bila na svoj poročni dan, kaj bi ji sporočila?«

Tišina.

Caleb je s pulta vzel svojo denarnico in se hotel odkrasti nazaj ven, vendar njegova žena še vedno ni odgovorila na vprašanje in spoznal je, da ga je premagala radovednost. O čem se pogovarjajo ženske, ko moških ni poleg? Ali bo pretiravala, kako sijajen je, tako kot to počno fantje? Se hvalila s tem, koliko zasluži in z nočno srajčko, ki ji jo je kupil za valentinovo?

»Ne počni tega,« je Catherine končno odgovorila.

Caleb je otrpnil.

»Kaj?« je vprašala Robin. »Ne počni tega ... v smislu, da se ne bi z njim spet poročila?«

»No, če hočeš, da ti iskreno povem.«

Nadaljevanje sledi v prihodnji številki Družine.